

Легитимна ли е съдебната власт в България?

За да се отговори на този въпрос, следва да се започне с това какво означава на български език правното понятие „легитимен”. То означава: ”който има законно право; съществува или действа в съгласие, в съответствие със закона; законен, законосъобразен”; който е овластен, оправомощен, оторизиран от закона.

Второ, трябва да се посочи що е съдебна власт.

Трето, по какъв начин съдебната система придобива легитимност, тоест, законни права и

Четвърто, решен ли е проблема в България ?

По принцип по втория въпрос:

Съдебната власт е една от трите основи на съвременната правова държава /законодателна, изпълнителна и съдебна власт/. Тя следва да е самостоятелна институция с органи, които упражняват съдебни правомощия на определена територия-определен съдебен район. Това са: съд, прокуратура, следствие, заедно с присъщите им органи на изпълнение на наказанията по влезли в законна сила присъди за извършени престъпления по Наказателния кодекс и органи на съдебно изпълнение-при изпълнението на влезли в законна сила съдебни решения по граждански дела, свързани с разрешаването на граждански спорове. Съдиите, прокурорите и следователите следва да бъдат несменяеми. Несменяемостта на съдиите, прокурорите и следователите, обаче, следва да е свързана с имуществената им отговорност за виновно нанесените от тях щети, настъпили в резултат на произнесени от тях противозаконни-противоправни съдебни актове-решения, определения, присъди. Това следва от Всеобщата Декларация за независимо правосъдие на ООН, ИКОСОС/ Икономически и социален съвет/ приета на Седми конгрес по превенция на престъпността, проведен в Милано, Италия. По тази Декларация България е страна. Съдебната власт следва да има свой самостоятелен бюджет, независим от този на изпълнителната власт.

Задачата на съдебната власт е да разрешава възникналите правни спорове като възпроизвежда справедливост при спазването на действащите в страната правни норми чрез точното им и

еднакво приложение спрямо всички граждани, органи на централно и местно управление, сдружения на граждани и др.обществени формации.Системата от правни норми се изгражда на основата на Конституция.Тя е основата и върхът на йерархията на законите и затова те следва да й съответстват.Конституцията заповядва гражданските, обществените и държавни правоотношения да се решават само със закон. По този начин тя забранява изготвянето и прилагането на Правилници, Наредби и Тарифи и ги изважда от употреба.

Целта на съдебната власт и на правната система въобще е да хармонизира противоречивите интереси на гражданите и институциите така, че да не допуска и да не създава условия за произвол в обществото чрез съдебните си актове.

Съдебната система следва да се ръководи от процесуален ред, действащ в настоящето и насочен към бъдещето.

Производството по съдебните дела следва да се подчинява на Конституцията,на материалните закони и на процедурните правила валидни в определени периоди от време. Поради това правната система работи със срокове. Най-общо казано, те биват указателни, давностни /които погасяват правото да се търси съдебно разрешаване на правен спор след изтичането на определено време-напр. при делба на наследство/, преклузивни /фатални/, и др. Характерното за преклузивните срокове е, че те се посочват изрично в Конституцията или Закона и след изтичането им, разпоредените с тях императивни /господстващи, заповедни/ задължителни действия не могат да бъдат извършвани, а извършените след изтичането на указания срок са нищожни и нямат правна сила, не пораждаат правни последици.

Структурата, органите и принципите, на които следва да се основава съдебната власт са прокламирани /гарантирани, установени по заповеден начин/ в „Глава шеста.Съдебна власт” на Конституцията на Република България /в сила от 13.07.1991 год./, приета от Седмото Велико народно събрание, Обнародвана в Държавен вестник /ДВ/ бр.56 от 13.07.1991 год./

Кога влиза в действие определената с Конституцията организация на съдебната власт?

Съгласно § 4 от Преходните и Заключителни разпоредби на Конституцията на Република България /в сила от 13.07.1991 г./:

**”Определената с Конституцията организация на съдебната власт влиза в действие след приемането на новите устройствени и процесуални закони, които трябва да бъдат приети в срока по § 3, ал.2”, а именно:”в едногодишен срок от влизане на Конституцията в сила.”
Виж „§ 3. /2/ от Преходните и Заключителни разпоредби на Конституцията на Република България.**

Иначе казано, всички устройствени и процесуални закони, свързани с уредбата на съдебната власт: Закон за съдебната власт, Гражданско процесуален кодекс, Наказателно процесуален кодекс, Административно процесуален кодекс и др. е следвало **ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ДА БЪДАТ ПРИЕТИ ОТ ЗАКОНОДАТЕЛНАТА ВЛАСТ** преди изтичането на едногодишния срок от влизането на Конституцията в сила, т.е преди 13.07.1992 г. Този срок важи и за Закона за адвокатурата.

Посоченият срок в §4 във връзка с § 3 алинея 2, от Преходните и Заключителни разпоредби на Конституцията Република България /в сила от 13.07.1991 г./ има заповеден задължителен характер и преклузивен, преустановяващ, спиращ ефект.

Това е срокът, в който задължително трябвало да се упражни дадено право:в случая приемането,обнародването и влизането в сила на законите , свързани с устройството и процесуалното действие на съдебната власт.

Този срок започва да тече от момента на възникването на това право /в случая от 13.07.1991г./ и е изтекъл на 12.07.1992 г. Преклузивният срок по дефиниция не предпоставя и не допуска нарушаването на това право /в случая издаването на законите, свързани с устройството и процесуалното действие на съдебната власт/.

Преклузивният срок прокламиран от Конституцията, тече по отношение на всички.

С изтичането му, възможността да се упражни даденото право се прекратява. Извършеното след изтичане на преклузивния срок/ в случая след 13.07.1992г/ е извършено без основание.

Затова с право в юридическата наука и практика се счита, че преклузивният срок има фатален характер.

Фаталността му в случая, се изразява в това, че щом като Конституцията изрично заповядва, крайният срок за приемането на

всички устройствени и процесуални закони, свързани с уредбата и процесуалните действия на съдебната власт да е 13.07.1992 г., то с изтичането на този срок, не съществува конституционносъобразна възможност той да се промени, да се „разтегли” и изпълнението му да се „навакса” в друго време, по-късно от посоченото.

Незачитането на конституционно установения преклузивен срок, обаче, води до това, че след като е изтекъл, каквито и действия да са предприети или да се предприемат от законодателя, за да „навакса” пропуските, то тези действия са неконституционни, незаконни и нищожни.

Нищожни са и актове на властта – законодателна, изпълнителна /централна, местна /или съдебна, когато са извършени на основание на противоречащи с конституционните разпоредби закони. Затова тези актове не могат да порождават и не порождават правни последици.

Какви са фактите в Република България в действителност? В противоречие с § 4 във връзка с § 3 алинея 2 от Преходните и Заключителни разпоредби на Конституцията Република България /в сила от 13.07.1991 г. от различните народни събрания след 13.07.1992г.

са приети и обнародвани закони, свързани с устройството и процесуалното действие на съдебната система както следва: Законът за съдебната власт е Обнародван в ДВ, бр.59 от 1994 г. с последвали актуализации до ДВ, бр.6 от 1999 г. и по-късно; Гражданско процесуалният кодекс е Обнародван в ДВ, бр.59 от 20.07.2007 г.;

Административно процесуалният кодекс е Обнародван в ДВ, бр.30 от 2006 г.; Наказателно процесуалният кодекс е Обнародван в ДВ, бр.86 от 2005 г.;

Законът за адвокатурата е Обнародван в ДВ, бр.55 от 2004 г.; Законът за правната помощ е Обнародван в ДВ, бр.79 от 2005 г.

Съзнателно се отразява първоначалното приемане и влизане в сила на посочените закони, а не се цитират множеството последвали техни „изменения и допълнения”.

Забавата за издаването им е очевидна -15, 16 ,17 години след изтичането на преклузивния срок.

Налице е погасено право поради настъпила давност, а извършеното след изтичане на преклузивния срок/ в случая след 13.07.1992г/ е извършено без основание. Този факт не може да остане незабелязан.

Приемането на посочените закони извън преклузивния срок е извършено без правно основание. Тези кодекси и закони са противоконституционни и нищожни и не могат да породят никакви правни последици.

Поради това не може да изисква и да се налага под страх от санкция да бъдат спазвани.

Този извод следва и се налага и от прокламираното в чл.5 алинеи 1 и 2 от Конституцията на Република България право:

„чл.5./1/ Конституцията е върховен закон и другите закони не могат да ѝ противоречат.

/2/ Разпоредбите на Конституцията имат непосредствено действие.”

Иначе казано, с разпоредбата, на чл.5 ал.1 и 2, Конституцията на Република България **отменя** посочените по-горе, свързани с уредбата на съдебната власт : Закон за съдебната власт, Гражданско процесуалния кодекс, Наказателно процесуалния кодекс, Административно процесуалния кодекс, Закон за адвокатурата и Закон за правната помощ като приети извън срока, разпореден в § 4 във връзка с § 3 алинея 2 от Преходните и Заключителни разпоредби на Конституцията Република България /в сила от 13.07.1991 г/.

Изложените правни аргументи се отнасят и до Конституционната отмяна на цялостното законодателно творчество на всички народни събрания, след 13.07.1992 г. и до днес.

След като тези актове се отменят от Конституцията, то съдии, прокурори и следователи не са несменяеми, а съдебната реформа прокламирана в Конституцията на Република България не е осъществена.

От изложеното следва и извода, че съдебната власт в Република България не е легитимна.

Липсата на легитимност на съдебната власт, обаче, води до множество проблеми и отрицателни последици свързани с другите власти – законодателна, президентска, изпълнителна / централна - правителство и органи на местно управление/ и др.

На първо място,

Това означава, че задачата на съдебната власт да разрешава възникналите правни спорове като възпроизвежда справедливост при спазването на действащите в страната правни норми чрез

точното им и еднакво приложение спрямо всички граждани, органи на централно и местно управление, сдружения на граждани и др.обществени формации не се изпълнява.

Целта на правната система да хармонизира противоречивите интереси на гражданите и институциите така, че да не допуска и да не създава условия за произвол в обществото чрез съдебните си актове не се осъществява. Напротив, голяма част от съдебните актове утвърждават убеждението в гражданите, че няма правосъдие и че в обществото цари произвол.

Означава, че в „съдебната система” работят нелегитимни, неовластени, неоправомощени, неоторизирани от съобразени с Конституцията закони, лица.

След като делата в съдебната система са образувани от неоторизирани, неовластени, неоправомощени от закона, нелегитимни лица, то те са нищожни, а решенията по тях не могат да пораздат присъщите на легитимните съдебни актове правни последици.

Този извод следва от факта, че Конституцията на Република България, с прякото си действие обявява нищожността на тези съдебните актове. Включително образуването, издаването на заповедите и решенията по всичките десетки хиляди дела, заведени незаконно съдилищата по изцяло противоречащ на Конституцията нищожен Гражданско процесуален кодекс.

На второ място,

Поради липса на легитимност на съдебната власт, всички регистрации и пререгистрации на политическите партии в Република България, извършени от съдилищата след 13.07.1992 г. не могат да пораздат правни последици, присъщи на легитимните съдебни актове.

С прякото си действие Конституцията на Република България отменя действията на съдилищата след 13.07.1992г.и обявява нищожността на решенията им по регистрацията на политическите партии като извършени от некомпетентни и неовластени лица. На свой ред, тази съдебна нелегитимност намира отражение в изборителното право след 13.07.1992 г. и подлага под съмнение провеждането на легитимни избори за народни представители, президент и вицепрезидент, на правителство, на местни органи на власт и т.н., както по отношение легитимността на учредените или образувани от тях органи, съюзи, агенции, асоциации и други организации, акционерни дружества и др. както и решенията за членство в тях.

Достатъчно е, в които и да са избори след 13.07.1992 г. да е

участвал един политически субект/ една партия или коалиция/, който да не е бил съдебно регистриран по Закона за политическите партии преди 13.07.1992 г., за да е налице опорочен избор, а избраният представител или орган да не е легитимен.

Тези аргументи важат и за организирането, провеждането и обявяването на резултати при президентските избори.

На трето място,

Липсата на легитимност по отношение на народните представители, на народното събрание, на свой ред, означава, че : този форум, чиито членове са те, няма правомощията, компетентността да прави политика; да избира и гласува членовете на изпълнителната власт /правителството/; да избира от своята квота конституционни съдии и членове на Висшия съдебен съвет ; да изменя или допълва Конституцията на Република България; да гласува, приема и обнародва закони; да утвърждава междудържавни спогодби и договори; да взема решения относно членство на страната в международни организации и съюзи; да си определя възнаграждения и др. Такова събрание няма никакви правомощия.

На четвърто място,

Липсата на легитимност по отношение на народните представители, на народното събрание, означава и липсата на легитимност на изпълнителната власт – на правителството.

На основанието, че е излъчено от нелегитимен правен субект – нелегитимно народно представителство.

Тази верижна липса на легитимност, довежда до наличието на криза във всички институции на властта: законодателна, президент, изпълнителна /правителство, местно управление/ и съдебна власт и характеризира наличието на конституционна криза.

Иначе казано, Република България в момента е в парламентарна, президентска, правителствена криза; в криза на местното управление, в криза на съдебната власт, а така също и в икономическа криза.

Изходът от посочената конституционна криза е проблем на управниците.

За обикновените граждани изложеното дотук налага съобщаването на добри новини. Те са няколко и са много важни, и следва да се усетят от хората веднага.

Прякото действие на конституционните норми

отменя законите, които им противоречат. Всички след 13.07.1992 год. Тези закони са много и почти всичките са свързани с плащания.

В защита на правата и свободите, на интересите на българските граждани, особено важна е разпоредбата на чл.60, алинея 1 от Конституцията:

„Чл.60./1/ Гражданите са длъжни да плащат данъци и такси, установени със ЗАКОН, СЪОБРАЗНО ТЕХНИТЕ ДОХОДИ И ИМУЩЕСТВО.”

Такъв закон, определящ размера на данъците и таксите според доходите и имуществото на отделния човек не е приеман и издаван след 13.07.1991 г. и до 08.03.2010 г. Тук е мястото да се посочи, че „таксите” са също така данъци, макар и косвени. При това са много и доста разнообразни: напр. за документи за самоличност, за билети за транспорт, за кино, за театър, за паркиране, за „синя зона”, за ”паяк”, за сгради, за смет, за електричество, за вода, за топлофикация, за телефони, за интернет, за кабелна телевизия, за обучение, за медицински пътища и пътечки и много, много други.

С други думи, на основание прякото действие на Конституцията на Република България, в сила от 13.07.1991 г.:

Няма такси смет; няма такса електрическа енергия; няма такса топлофикация. /Следва прекратяване на хилядите дела по така нареченото „заповедно” производство по чл.410 от Гражданскопроцесуалния кодекс и др. образувани по непораждащия правни последици, противоречащ изцяло на Конституцията ГПК.

Няма такса телефони; няма такса билет в транспорта; няма пътна такса; няма винетки, няма такси „синя” зона, няма глоби за „паяк” и т.н.

Няма данък смет, нито данък сгради.

Няма такси електричество, вода, топлофикация /парно/.

Няма платена държавна образователна система.

Има безплатна държавна медицинска помощ, но и платена частна медицинска помощ, съобразени с доходите и имуществото на всекиго отделно и така нататък.

Накратко казано: **НЯМА ТАКСИ, НЯМА ДАНЪЦИ във вида, в който се налагат от управляващите.**

В заключение:

Молбата на автора на този правен анализ е:

В случай, че читателят иска да се запознае с текста на

Конституцията на Република България да намери и ползва **само Държавен вестник №56от 13.07.1991 г., в който тя е обнародвана.**

Ползването на електронен носител за изучаване на правни норми не се препоръчва. Още повече, в електронните носители на правна информация са нанесени нищожните изменения и допълнения на Конституцията, извършени след 13.07.1992 г. /през периода 2003-2007 г./

Наред с това, практиката е показала, че електронните носители не винаги възпроизвеждат точно и всички разпоредби на обнародваните в Държавен вестник закони.

Конституцията на Република България има задължително действие на територията на Република България и спрямо всички български граждани, където и да се намират те /чл.4 , чл. 36 ал.1/. Чужденците, които пребивават в Република България, имат всички права и задължения по тази Конституция, с изключение на правата и задълженията, за които Конституцията изисква българско гражданство /чл.26,ал.2, чл.27/.

Конституцията на Република България следва да се прочете от Преамбюла до края, да се изучи и да се уважава. Тя дава права и задължения, брани всички нас, близките ни, личната ни свобода, имуществото ни от всякакъв бюрократичен, законодателен, управленски, партиен или съдебен произвол.

Добре е да я носим със себе си. Да я спазваме, да се позоваваме на нейните задължителни за всички разпоредби и да изискваме спазването ѝ и от другите.

Автор на този правен анализ:
Соня Крумова Младенова
Народен представител в
Седмо Велико народно събрание
22 София-окръг многомандатен
избирателен район